

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoP/9/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412200223
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5412200223.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Oľgy Belkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľky: MUDr. Z. Z., rod. H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom M. E., ul. C. č. XXXX/X, toho času bytom M. E., ul. X. č. XXXX/X-X, zastúpená splnomocneným zástupcom JUDr. Ferdinandom Klinovským, advokátom, so sídlom M. E., ul. Q. č. XX, proti odporcovi: F. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. E., ul. C. č. XXXX/X, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom M. E., ul. Q. č. XXXX, o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému F. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom ako matka, zastúpený Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Dolný Kubín ako kolíznym opatrovníkom, na čas po rozvode, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5P/5/2012-78 zo dňa 29. októbra 2012, čo do výroku o výživnom a úprave styku, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku o výživnom a vo výroku o úprave styku p o - t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti zostáva rozhodnutie okresného súdu n e d o t k n u t é .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom č. k. 5P/5/2012-78 zo dňa 29. 10. 2012 Okresný súd Dolný Kubín manželstvo navrhovateľky MUDr. Z. Z., rod. H. a odporcu F. Z., uzavreté dňa 27. 01. 2007 vo Vyšnom Kubíne, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Dolný Kubín vo zväzku 12, ročník 2007, na strane 94, pod por. č. 6, rozviedol. Maloleté dieťa F. Z., nar. XX. XX. XXXX, na čas po rozvode manželstva zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky ako jeho matky s tým, že naďalej budú toto dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok obaja rodičia. Odporcu ako otec maloletého dieťaťa zaviazal k povinnosti platiť na výživu maloletého F. po 200 eur mesačne vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky dieťaťa, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva. Úpravu styku otca s maloletým F. na čas po rozvode súd vykonal tak, že otec je oprávnený stretávať sa s ním každý nepárny víkend v čase od piatku od 14.30 hod, kedy si dieťa prevezme zo škôlky, nepretržite do nedele do 19.00 hod, kedy ho odovzdá matke v mieste jej bydliska, ďalej v každom nepárnom týždni v pondelok a v stredu a v každom párnom týždni v stredu tak, že si v týchto dňoch dieťa prevezme zo škôlky v čase v rozmedzí od 14.00 hod do 16.00 hod a odovzdá ho o 19.00 hod matke v mieste jej bydliska. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že „...Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vo vzťahoch medzi manželmi ide o kvalifikovaný rozvrat vzájomných vzťahov, aký predpokladá citované ustanovenie § 23 ZoR, bez reálnej perspektívy pre ich podstatné zlepšenie do tej miery, aby toto manželstvo, ktoré je už dlhší čas nefunkčné, mohlo si ešte plniť svoje spoločenské funkcie. Manželia už spolu nežijú v spoločnej domácnosti, keď spolužitie ukončila navrhovateľka ešte pred začatím tohto konania. Počas konania nielenže nedošlo k zásadnejšiemu zlepšeniu vzťahov medzi navrhovateľkou a odporcom alebo

a aspoň k určitému ich citovému zblíženiu, ale naopak ich postoje sa voči sebe navzájom ešte viac vyhranili a vyostřili. Každý z nich síce uvedomujúc si aj nejaký svoj podiel viny na narušení vzájomných vzťahov, hlavnú príčinu ich rozvratu videl predovšetkým v správaní toho druhého. Obaja tvrdili existenciu mimomanželského vzťahu u toho druhého v čase rozhodovania súdu, ale obaja súčasne popierali takýto vzťah ohľadne svojej osoby, teda pravdivosť vzájomných tvrdení. Príčiny rozvratu súd vidí predovšetkým v rozdielnosti vzájomných pováh a záujmov, ktoré manželia nedokázali vzájomne zladíť, ako aj v nedostatku potrebnej miery empatie a tolerancie jedného voči druhému. K narušeniu vzájomných vzťahov a k oslabeniu až strate vzájomnej dôvery prispel aj vzťah navrhovateľky so svojim kolegom, s ktorým sa navrhovateľka odporcovi priznala a ktorý krátko po návrate odporcu z misie táto ukončila, čomu odporca (že ho skutočne ukončila) spočiatku neveril napriek ubezpečeniam navrhovateľky. Na definitívnom rozvrate mali svoj podiel aj neprimerané vzájomné reakcie, hlavne reakcie odporcu voči navrhovateľke počas tohto konania, sprevádzané vulgarizmami. Manželia nedokázali spôsobom pre nich oboch prijateľným rozprávať o problémoch v ich vzťahu v snahe hľadať spôsoby pre ich riešenie a vyriešenie. Problémy v komunikácii a určitá zatrpknutosť viedli aj k výraznému oslabeniu vzájomných citových väzieb, hlavne zo strany navrhovateľky, na čom sa predtým podieľalo aj dlhodobejšie odlúčenie spôsobené plnením pracovných povinností odporcu aj v zahraničnej misii. Pretože súd mal preukázaný hlboký a trvalý rozvrat vo vzájomných vzťahoch, pričom aj odporca, ktorý v priebehu konania prejavoval snahu o obnovu spolužitia, na poslednom pojednávaní na ňu "rezignoval", nepovažujúc ju za reálnu s ohľadom na ich vývoj, nedôveru a odmietavý postoj navrhovateľky k obnove spolužitia, podľa ktorej by taká možnosť bola len pokračovaním vzájomného trápenia, toto manželstvo, ktoré si už vôbec neplní svoje základné spoločenské funkcie, rozviedol. Podľa názoru súdu rozvodom manželstva neutrpiť ani záujmy mal. F., keďže spolužitie jeho rodičov pre existujúce ich vzájomné konflikty, ktoré toto dieťa veľmi citlivo vnímalo, nevytváralo pre neho vhodné a pokojné výchovné prostredie. Výchovu a rozvoj vzájomných citových väzieb rodiča s dieťaťom dokáže lepšie zabezpečiť každý z rodičov samostatným kontaktom s ním.

Zároveň súd s poukazom na § 24 ods. 1 ZoR upravil výkon rodičovských práv a povinností navrhovateľky a odporcu k mal. F. pochádzajúcemu z tohto manželstva na čas po rozvode tak, že toto dieťa vychádzajúc z návrhu matky, stanoviska kolízneho opatrovníka a predovšetkým s ohľadom na závery znaleckého dokazovania, zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky ako jeho matky s tým, že naďalej budú toto dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok obaja rodičia. Je zrejmé, že obaja rodičia dokážu zabezpečiť na potrebnej úrovni osobnú starostlivosť o neho, ale pre zabezpečenie tejto starostlivosti sú lepšie predpoklady na strane matky. Zo znaleckého posudku vyplýva, že obaja rodičia majú rôzne výchovné štýly. Striedavá starostlivosť, ktorú navrhoval otec ako pre neho prijateľnú alternatívu k jeho návrhu na zverenie dieťaťa do jeho osobnej starostlivosti, by podľa znalca vyžadovala dobrú komunikáciu rodičov, zladenie ich výchovných postojov a vylúčenie rizík, ktoré prináša povolanie otca, pričom tieto podmienky nie sú splnené a preto považoval za vhodnejšie zverenie dieťaťa do starostlivosti jednému z rodičov, aby sa podľa možností čo najviac znížili konflikty pôsobiace negatívne na dieťa. K uvedeným predpokladom súd dopĺňa, že v terajšom období nastupujú v súvislosti s povolaním otca ďalšie faktory reálne v dohľadnej dobe vylučujúce možnosť striedavej starostlivosti (mesačné cvičenie vo výcvikovom priestore Lešť, pretože otec by mal ísť asi na 7 mesiacov v priebehu r. 2013 do Afganistanu). Otec dieťaťa má stále pracovisko v Žiline, matka dieťaťa pracuje v mieste bydliska dieťaťa. Súd zohľadnil pri svojom rozhodovaní, že dieťa má podľa výsledkov znaleckého dokazovania emočne výraznejší vzťah k matke než k otcovi a samo preferovalo bývanie u matky. Zo záveru psychologického vyšetrenia dieťaťa vyplýva, že na existujúcu situáciu dieťa reaguje upnutím sa k matke, ktorú vníma ako ochranu.

Odporcovi uložil do budúcnosti platiť na jeho výživu po 200,- eur mesačne počnúc dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, pokladajúc takto určené výživné za zodpovedajúce kritériám vyplývajúcim z § 62, § 75 a § 76 ods. 1 ZoR, zohľadňujúceho aj pomerne široko dohodnutý rozsah styku otca s dieťaťom, počas ktorého tento bude zabezpečovať jeho nevyhnutné životné náklady. Priemerný čistý mesačný príjem matky bol za obdobie 02 až 09/2012 vo výške 1005,41 eura. Priemerný čistý mesačný príjem otca za obdobie 02 až 08/2012 predstavoval 995,79 eura. Ani jeden z rodičov nemá ďalšie vyživovacie povinnosti. Zistené pomery otca aj pri výdavkoch, ktoré uvádzal (splátka hypotéky 102,- eur mesačne, náklady na elektriku 60 - 70,- eur mesačne, 30,- eur na drevo + platby poisťok, náklady na dochádzku do zamestnania...) tomuto umožňujú plniť si vyživovaciu povinnosť v stanovenom rozsahu, keď toto výživné činí cca 1/5-inu jeho čistého príjmu a otec dieťaťa do budúcnosti už nebude nad rámec určeného výživného povinný uhrádzať výdavky na syna či už pravidelné alebo nepravidelné (vyjmúc už zmienených nákladov na syna vzniknutých počas realizovaných stretnutí s ním).

Zároveň súd postupujúc podľa § 25 ods. 2 ZoR upravil styk otca s mal. F. na čas po rozvode v rozsahu uvedenom v štvrtom odseku výrokovej časti rozsudku, považujúc daný rozsah za adekvátny existujúcim vzťahom otca s dieťaťom, umožňujúci aj naďalej rozvíjať vzájomné pozitívne citové väzby, rešpektujúci požiadavky otca, ktoré akceptovala aj matka dieťaťa a vyslovil s nimi súhlas aj kolízny opatrovník.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 144 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“)...

Proti vyššie uvedenému rozsudku čo do výroku o výživnom a úprave styku podal odporca, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolanie, na základe ktorého odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že s maloletým F. je oprávnený stretávať sa na čas po rozvode každý nepárny víkend v čase od piatku od 13.00 hod, kedy si dieťa prevezme zo škôlky nepretržite do nedele do 22.00 hod, kedy ho odovzdá matke v mieste jej bydliska. Ďalej v každom nepárnom týždni v pondelok a v stredu a v každom párnom týždni v stredu tak, že si v týchto dňoch dieťa prevezme zo škôlky v čase v rozmedzí od 13.00 hod do 16.00 hod a odovzdá ho o 19.00 hod matke v mieste jej bydliska. Nad rámec uvedených dní je otec oprávnený stretávať sa s maloletým počas ďalších dvoch pracovných dní v týždni, ak o tom matku informuje 24 hodín vopred s tým, že si maloletého vyzdvihne v škôlke v čase od 13.00 hod do 16.00 hod a odovzdá ho matke o 19.00 hod v mieste jej bydliska. Počas sviatkov je otec oprávnený stretávať sa s maloletým v každom párnom kalendárnom roku od 23. 12. 08.00 hod do 26. 12. 19.00 hod a v každom nepárnom kalendárnom roku od 26. 12. 08.00 do 01. 01. 19.00 hod. Počas letného obdobia od mesiacov júl a august je matka povinná umožniť otcovi nepretržité stretávanie sa s maloletým v trvaní jedného kalendárneho týždňa v každom z týchto dvoch mesiacov podľa určenia otca. Napokon žiadal zaviazat' na platenie výživného sumou 150 eur mesačne vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred.

Prvostupňovému súdu vytykal, že jeho rozsudok z hľadiska rozsahu styku otca s maloletým nie je správny a znemožňuje mu realizáciu jeho zákonných práv na osobnú výchovu maloletého. Zdôraznil, že v období od ukončenia spoločnej domácnosti s navrhovateľkou až do rozhodnutia súdu dňa 29. 10. 2012 bol spôsob stretávania sa otca s maloletým ponechaný na dohode rodičov a jeho realizácia v tomto období, hoci nebola úplne bezproblémová fungovala a zabezpečovalo otcovi, ktorý bol zo dňa na deň odtrhnutý od maloletého, aby sa s ním stretával v oveľa väčšom rozsahu než to vyplýva z predmetného rozsudku. Odporca po vyhlásení rozsudku na základe požiadavky navrhovateľky začal realizovať stretávanie s maloletým len v rozsahu určenom súdom, avšak takto upravené stretávanie nezodpovedá jeho právu na výchovu maloletého. Napriek relatívne krátkemu časovému úseku od vyhlásenia rozsudku do dňa podania odvolania odporca pociťuje veľký deficit vo vzťahu s maloletým, pričom má za to, že na toto nie je daný žiadny dôvod. Napadnuté rozhodnutie mu zabezpečuje „nárok na kontakt s maloletým v rozsahu 6-tich necelých dní a 6 popoludní do mesiaca, čo je žalostne málo vzhľadom na doterajšiu intenzitu vzťahu.

Pred rozhodnutím súdu sa odporca s maloletým stretával v rozsahu cca 12 celých dní do mesiaca, maloletý bol naučený u odporcu nocovať, a to aj v dňoch pracovného týždňa, nakoľko odporca má často aj počas pracovného týždňa voľno v prípade, že predchádzajúce dni, resp. týždne má nadčasy. Maloletý nemal žiadny problém s tým, aby u otca aj počas týchto dní nocoval, rodičia sa vedeli na dňoch a spôsobe stretávania dohodnúť. Súčasný spôsob stretávania bráni aj v realizácii voľno časových aktivít otca s maloletým, na ktoré boli zvyknutí, keď napr. počas víkendu v nedeľu absolvuje s maloletým plavecký výcvik, ktorý končí o 19.00 hod, a teda je nemožné, aby maloletého už o 19.00 hod odovzdal matke, tak ako je uvedené v rozsudku. Navrhovateľka však striktne trvá na hodinách uvedených v rozsudku, ktorý sa však už teraz jednoznačne ukázal ako nevyhovujúci.

Rozhodnutím súdu sa bezdôvodne a neprimerane zasiahlo do rozsahu, v akom má otec právo stretávať sa s maloletým a tráviť s ním čas. Napriek tomu, že často krát navrhovateľka nezabezpečuje starostlivosť o maloletého osobne, ale je u jej súrodencov či rodičov a otec má voľno, nemôže si oficiálne žiadať. Je základným právom rodiča vychovávať svoje dieťa a hoci odporca akceptuje, že na výchove sa môžu podieľať aj príbuzní navrhovateľky, nemôže to byť na úkor odporcu, resp. jednoznačne prioritu v práve na výchovu maloletého má rodič pred príbuznými vzdialenejšieho stupňa.

Okresný súd rozhodol v rozpore s § 24 ods. 4 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákona o rodine“) a bez dostatočného zistenia skutkového stavu, keď nezohľadnil všetky špecifiká vyplývajúce z

povolania odporcu. Rozhodnutím súdu nie je zabezpečené právo odporcu na udržiavanie rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s maloletým, odporca má vytvorené podmienky na to, aby udržiaval s maloletým intenzívny kontakt a aktívne sa podieľal na jeho výchove, ktorú aj doposiaľ zabezpečoval. Súd musí zobrať do úvahy aj tú skutočnosť, že odporca sa doposiaľ plnohodnotne staral o dieťa a o jeho výchovu, a to po všetkých stránkach, pričom maloletý mal s otcom intenzívny a pekný vzťah.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto odvolateľ žiadal, aby bolo rozhodnutie v napadnutej časti zmenené a umožnilo sa mu stretávať so synom častejšie.

Odhliadnuc od uvedeného rozsudok ani vôbec nerieši napr. trávenie vianočných či novoročných sviatkov, dovoleniek. Súčasne odporca navrhol, aby súd časové ohraničenie stretnutí rozšíril v príslušných víkendoch na dobu od piatku 13.00 hod až do nedele 20.00 hod a ďalej aby umožnil stretávanie aj v každý týždeň počas ďalších odporcom určených pracovných dní v dobe, keď mal odporca pracovné voľno tak, že odporca bude povinný oznámiť 24 hodín vopred navrhovateľke, v ktorý deň nad rámec už uvedených dní si maloletého v škôlke vyzdvihne. Uvedené zohľadní špecifiká práce odporcu, ktorý v niektoré týždne toto právo nebude realizovať, ale v iné týždne, keď mu to práca umožní, môže tráviť s maloletým viac času. Napokon odporca žiadal umožniť mu tráviť so synom dovolenku v mesiacoch júl a august v trvaní jedného týždňa s tým, že vzhľadom na prácu je potrebné, aby mal možnosť určiť termín týchto týždňov.

Vzhľadom na navrhovanú zmenu rozsahu styku žiadal odvolateľ tiež zmenu rozsahu určenej vyživovacej povinnosti na sumu 150 eur mesačne. V tejto súvislosti prvostupňovému súdu vytkol aj nedostatočne zistený skutkový stav, keď nad rámec určenej vyživovacej povinnosti nezohľadnil to, že otec maloletému zabezpečuje či už oblečenie alebo športové vybavenie.

Navrhovateľka v podanom vyjadrení zo dňa 11. 01. 2013 (č. I. 98 spisu) odvolací súd žiadala, aby rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi.

Uviedla, že úprava styku vychádza zo stanoviska samotného odporcu a je v súlade aj s vyjadreniami kolízneho opatrovníka navrhovateľky. V tomto smere poukázala na zápisnicu z pojednávania zo dňa 29. 10. 2012, na pojednávaní ktorého dňa sa otec vyjadril tak, že by chcel so synom tráviť čo najviac času, chcel by ho mať každý druhý víkend od piatku od 14.30 hod do nedele 19.00 hod a bolo mu jedno, či v párných alebo nepárných týždňoch. V tom týždni, kedy by dieťa nemala matka u seba cez víkend, navrhoval otec dieťaťa, aby ho mal ešte v stredu, kedy by si ho vyzdvihol v škôlke v čase od 14.00 hod. do 16.00 hod a mal by ho do 19.00 hod. V súvislosti s úpravou styku súd taktiež správne vyhodnocoval súvislosť s povolaním otca - profesionálny vojak zamestnaný Vojenský útvar Žilina. Pokiaľ sa týka stanoveného výživného, toto bolo určené v súlade s kritériami § 62, § 75 a § 76 ods. 1 Zákona o rodine v sume 200 eur mesačne.

Kolízny opatrovník v podanom vyjadrení zo dňa 10. 01. 2013 uviedol, „že nemá nové dôkazy a návrhy na zmenu rozhodnutia prvostupňového súdu“.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ustanovením § 202 O. s. p., v odvolacom konaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa ust. § 28 ods. 2 Zákona o rodine, majú rodičovské práva k maloletému dieťaťu obaja rodičia. Rodič, ktorý nemá maloleté dieťa vo svojej priamej výchove, má obmedzenejšie možnosti ovplyvňovať jeho výchovu než rodič, ktorý dieťa vo svojej výchove má. Napriek tomu však nie je zodpovednosti za výchovu dieťaťa zbavený. Svoj vplyv na maloletého môže uplatňovať pri pravidelnom styku s ním, na ktorý má zásadne právo. Je i v záujme maloletého, aby na jeho výchovu pôsobili obidvaja rodičia a aby si, i keď rodičia žijú oddelene, vytvoril citové vzťahy k obidvom.

Podľa ust. § 36 ods. 1 Zákona o rodine, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

Pri rozhodovaní súdu je potrebné otázku styku, jeho časové vymedzenia a miesto stretávania, posudzovať veľmi starostlivo, pričom sa nemajú použiť iba paušálne hľadiská. Rozhodujúce pritom budú: a/ okolnosti na strane maloletého dieťaťa: jeho vek, zdravotný stav, vzťah k rodičom, ktorý ho nemá v osobnej starostlivosti, denný režim, najmä so zreteľom na školské povinnosti a pod., ako aj okolnosti na strane rodičov: ich vzájomný vzťah, ich časové a hospodárske možnosti, rodinné pomery, vzdialenosť medzi bydliskom dieťaťa a rodiča, ktorý ho nemá v osobnej starostlivosti.

Odvolačný súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho čo uviedla v rámci odvolacieho konania tak odvolateľ ako aj v písomnom vyjadrení navrhovateľka - matka dieťaťa konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

Vychádzajúc zo skutkového stavu, tak ako bol zistený pred prvostupňovým súdom, sa odvolací súd nestotožnil s námietkami odvolateľa, že preskúmaným rozhodnutím sa bezdôvodne a neprimerane zasiahlo do jeho práv stretávať sa s maloletým a tráviť s ním čas, a tiež s tým, že nie je zabezpečené jeho právo na udržiavanie rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s maloletým. Naopak, podľa názoru odvolacieho súdu rozsah stretávania sa, tak ako bol vymedzený prvostupňovým súdom, zabezpečuje otcovi dieťaťa, všetky jeho rodičovské práva a vychádza aj z jeho prednesov v samotnom konaní. Nie je však vylúčené, aby v budúcnosti nepožiadal o zmenu rozhodnutia tak, že styk bude upravený v širšom rozsahu, v každom prípade ale v záujme dieťaťa rešpektujúc aj jeho vôľu. To platí aj vo vzťahu k stretávaniu sa cez letné prázdniny, vianočné a veľkonočné sviatky, pokiaľ v tomto smere nedôjde k dohode s matkou. Je však potrebné, aby najskôr styk prebiehal bez problémovo v tej forme, ako bola súdom určená a ktorá zohľadňuje aj špecifiká vyplývajúce z povolania odporcu.

Čo sa týka určeného výživného, tak ani v tomto smere odvolací súd v preskúmanom rozhodnutí nezistil žiadne pochybenie. Okresným súdom stanovené výživné zodpovedá tak schopnostiam a možnostiam povinného - otca dieťaťa, ako aj odôvodneným a oprávneným potrebám dieťaťa. Odvolateľ navyše bližšie ani nešpecifikoval (nevymedzil) v čom majú spočívať pochybenia prvostupňového súdu pri určení výživného, svoje odvolanie len všeobecne odôvodnil tým, „že v časti o určení výživného nevychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu“, s čím sa ale odvolací súd nestotožnil. Okresný súd sa v rámci dokazovania oboznámil s celým radom listinných dôkazov, ktoré preukazovali výšku mesačného príjmu tak matky, ako aj otca dieťaťa, a tiež s jeho odôvodnenými potrebami. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok okresného súdu tiež zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na zákonné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 O. s. p.

Vo zvyšnej časti (vo výrokoch o rozvode, o zverení do osobnej starostlivosti) zostalo rozhodnutie okresného súdu nedotknuté, keďže nebolo napadnuté odvolaním.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.